

ת"פ 5324/02/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 5324-02-18 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש, הפרת הוראה חוקים ואיומים. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 3.8.16 בשעה 22:00 הגיע הנאשם לבית אחותו ברחוב בעיר העתיקה של ירושלים וביקש ממנה לאפשר לו לנוח בביתה, זאת בשעה שבהחלטת בית משפט מיום 30.7.16, נאסר עליו להתקרב לעיר העתיקה עד ליום 7.8.16. לאחר דין ודברים בין הנאשם למתלוננת, היא יצאה מהבית עם ילדיה. הנאשם נשאר בבית ואף הזמין אליו את אשתו. השניים שהו שם עד אשר חזרה המתלוננת וביקשה משניהם לצאת מביתה. הנאשם סירב לצאת מהבית והוא והמתלוננת החלו להתווכח. הנאשם צעק על המתלוננת וקילל אותה. לפתע, הנאשם נתן למתלוננת מכת אגרוף בפניה, תפס אותה בצווארה וחנק אותה. אשת הנאשם ניסתה להפריד בין הנאשם למתלוננת, אך הנאשם חזר והכה את המתלוננת, נתן לה סטירות תוך שניסה לחנוק אותה שוב ואיים עליה באמרו "אני אהרוג אותך ואת האחים שלך ואת כולם".

2. בתשובת הנאשם לאישום הוא אישר את דבר קיומם של תנאי השחרור שהוטלו עליו, אך טען כי להבנתו הרחקתו הייתה מהרובע הנוצרי בלבד ולא מהעיר העתיקה כולה. הנאשם אישר כי הגיע לבית אחותו, שנמצא בעיר העתיקה אך לא ברובע הנוצרי, על מנת לנוח, לקחת בגדים ולצאת. הנאשם הודה עוד, כי כשהיה במקום התקשר והזמין את אשתו על מנת שישוחחו בנושא גירושיהם, וכי לאחר שהגיע למקום, המתלוננת יצאה ולקחה את ילדיה לגרוש שלה. הנאשם הכחיש שתקף את המתלוננת בדרך כלשהי וטען כי בשלב כלשהו תפס את המתלוננת על מנת שתפסיק להכות את עצמה. עוד נטען, כי למתלוננת בעיה רפואית הגורמת לה לנטייה לדמם מן האף, וכי הדם שזלג מאפה הוא כתוצאה מבעיה זו.

3. מטעם התביעה העידו ח', אחיהם של הנאשם והמתלוננת, מ', בנו של ח', וכן הוגשו החלטת בית המשפט שבה

נקבעו התנאים המגבילים לשחרורו של הנאשם ממעצר, הודעת הנאשם במשטרה, דו"חות פעולה ומזכרים של שוטרים שהגיעו לזירת האירוע ושוחחו עם עדים, תמליל שיחה של מוחמד עם מוקד 100 של המשטרה, תעודת שחרור של המתלוננת מחדר מיון ודו"ח צפייה במצלמות מב"ט 2000, העוקב אחר יציאתו של הנאשם מהעיר העתיקה לאחר האירוע. המתלוננת ואשת הנאשם לא התייצבו לדיון שנקבע לשמיעת ראיות, ומשלא היו בידי התביעה ראיות כי זומנו כדין לעדות, לא נשמעה עדותן.

מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

הראיות

4. מ', אחיינה של המתלוננת, הגיע לביתה של המתלוננת לקראת תום האירוע, ולא היה עד ראייה למרביתה של ההתרחשות. לדבריו, ביום האירוע, המתלוננת שהיא דודתו הגיעה לביתו ואמרה שהנאשם נמצא בדירתה וכי היא מעוניינת שיצא. היא הלכה לביתה וכעבור זמן קצר התקשרה למ', השאירה את הטלפון פתוח והוא שמע אותה צועקת בטלפון שמישהו מרביץ לה. מ' מיהר לביתה של המתלוננת, וכאשר הגיע לדירתה כעבור מספר דקות ראה את הנאשם עומד עם הגב אליו ואת המתלוננת עם פניה אל הנאשם. מאחר וממדי גופה של המתלוננת קטנים מאלה של הנאשם, הנאשם הסתיר אותה ומ' לא ראה מה הנאשם עשה לה. כשנכנס לדירה אמר לנאשם שהמשטרה בדרך, הנאשם משך את המתלוננת מחולצתה לעבר הספה שלידה עמדו, וברח מן המקום. המתלוננת הייתה בוכיה ונראתה עייפה, וירד לה דם מהפה. היא לא חשה בטוב ואמבולנס הוזמן לפנותה.

מ' העיד בצורה שוטפת ורהוטה בעברית. אביו מסוכסך עם הנאשם מזה שנים, אך לא התרשמתי שהסכסוך היווה מניע להעליל על הנאשם, ומ' אף לא ניסה להעצים את מעשיו של הנאשם. כך, כשהגיש שלא ראה מה הנאשם עשה למתלוננת כשנכנס לדירתה, כך כאשר שלל את האפשרות שהוצעה לו, כי הנאשם הוציא את המתלוננת מביתה בכח (עמ' 10 שורות 18-19). אף אם היו סתירות בין דבריו בבית משפט להודעתו במשטרה, מדובר בדברים צדדים - כגון האם המתלוננת אמרה לו שהנאשם ביקש ממנה לנוח בביתה, או האם קיבלה שיחת טלפון במהלך שהותה בדירתו, או האם המתלוננת הייתה מלווה באחייניה.

5. ח', אחיו של הנאשם לא היה עד ראייה לאירוע, הוא הוזעק לביתה של המתלוננת על ידי בנו, מ', והגיע לדירת המתלוננת לאחר שהנאשם כבר עזב את המקום. הוא הגיע לבית המתלוננת יחד עם המשטרה ראה את המתלוננת כשהיא יושבת על הספה, נראית עייפה וראו שעברה חוויה לא נעימה, תיאר כי שערותיה "עמדו", כי על השולחן לידה היה נייר טואלט ספוג בדם והיא זעקה מכאבים. לאחר שעומת עם הודעתו במשטרה אישר כי ייתכן שאמר שכשהגיע לדירה היא לא הייתה מסודרת והשולחן לא היה במקום, אך לא ידע להסביר כיצד זה השוטר שהגיע יחד עמו כתב שהבית נראה מסודר. ח' הכחיש תחילה קיומו של סכסוך עם הנאשם, אך כשעומת עם עדות בנו אמר שמדובר בויכוח ישן שהוביל לכך שאינם מדברים יותר.

הגם שח' לא זכר בוודאות שהוא זה שהתקשר למשטרה, לא התרשמתי כי ח' לא אמר אמת בעדותו, ואולם מאחר ולא היה עד לאיזה מהאירועים המתוארים בכתב האישום, ממילא התרומה של עדותו לקביעת העובדות נמוכה.

6. בהודעת הנאשם במשטרה מיום 15.8.16 טען כי ידע שהוא מורחק רק מהרובע הנוצרי וכי הגיע לבית אחותו כדי

לקחת חולצה, לאחר שלא החליף בגדים במשך מספר ימים. הנאשם טען כי כשהגיע למקום התקשר לאשתו וביקש ממנה לבוא כדי לדון בגירושיהם. הנאשם הכחיש כי איים על אחותו או תקף אותה. לדבריו, כשהגיע לבית אחותו ילדיה היו בבית והיא הלכה עמם כדי להחזירם לאביהם. כאשר אחותו חזרה החלה לתת לעצמה סטירות ולצעוק. השכנה נכנסה והוא אחז בידה של אחותו במשך מספר שניות כדי להרגיעה. הוא לקח בגדים ויצא מהדירה יחד עם אשתו, אשתו נסעה ל... והוא נסע ל.... הנאשם טען כי שכנתו נ"ת הגיעה לדירה בשל הצעקות והייתה עדה לחלקו של האירוע. הנאשם אמר שברח מהשוטרים כי מפחד מהם. הנאשם הכחיש כי החזיק את ראשה של המתלוננת וניער אותו, וטען כי מגיל צעיר יש לה נטיה לדמם מאפה, והיא לעיתים מתעלפת וכי הדם שזלג מאפה במועד האירוע לא היה כתוצאה ממעשיו שלו. הנאשם אמר שאוהב את אחותו והיא גידלה וחינכה אותו מגיל צעיר.

7. הצדדים ביקשו לראות בהודעתו של הנאשם במשטרה כחקירה ראשית ביחס לאירועים, והוא נחקר בחקירה נגדית. הנאשם הסביר בחקירה נגדית כי חשב שהורחק מהרובע הנוצרי בלבד מאחר והאירוע בגינו הורחק אירע עם שכן שלו, שגר ברובע הנוצרי. בחקירתו הנגדית חזר הנאשם על עיקר טענותיו בהודעתו והשיב כי הגיע לבית המתלוננת, אחותו הגדולה שהוא מתייחס אליה כאל אם, מטפל בה ומפרנס אותה, כדי לנוח יחד עם אשתו. לדבריו, ח' זומם לקחת ממנו את ביתו ובשל כך ביקש מאחותם להגיש נגדו תלונה. הנאשם שב והכחיש כי תקף את אחותו, אמר כי כשהכתה את עצמה תפס את ידיה והושיב אותה על הספה כדי להרגיעה, וכי לאחר שהשכנים ששמעו את הצעקות והגיעו לדירה שמעו שעומדת להגיע משטרה, ביקשו ממנו לעזוב, והוא עזב את הבית, אך לא ברח ממנו.

הנאשם הסביר כי אמר במשטרה שיחסיו עם אחיו טובים, כי לא רצה לחשוף את דבר המריבה שהייתה ביניהם, אך לדבריו אין מדובר בסכסוך פעיל, אלא יותר בנתק בין הצדדים, ללא חשש של מי מהם מאלמות מצד האחר.

הנאשם השיב תשובות ארוכות על שאלות פשוטות ואולם לא מן הנמנע כי הדבר נבע מהקושי שיצר תרגום העדות לערבית, שעה שהנאשם ביקש להעיד בעברית, אך בכל זאת נזקק לעיתים קרובות לתרגום. עם זאת, לאורך כל העדות בחקירה נגדית הסתכל הנאשם על עורך דינו ונראה כמי שמנסה לקבל אישור על התשובות שהשיב או רמזים לתשובה הנכונה. טענתו בחקירה נגדית כי לא נמלט מהבית כשהתברר לו שצפויה להגיע משטרה (עמ' 20 שורה 12) סותרת את הודעתו במשטרה, שלפיה ברח מהבית כי פחד מהשוטרים (ת/1 שורה 44; שם שורה 72), ותיאורו כי המתלוננת החלה להרביץ לעצמה סתם כך, נראה חסר היגיון.

דין והכרעה

8. איש מן העדים שהעידו לא תיאר איום כלשהו שהשמיע הנאשם, ואין ראייה לכך גם בתוך הראיות הכתובות שהוגשו בהסכמה, ועל כן יש לזכותו מעבירה זו.

9. הראיות שהוצגו, אינן מבססות, אף בהצטברותן, את עבירת האלימות המיוחסת לנאשם. ח' לא נכח כלל בבית המתלוננת בזמן התרחשות האירוע, ומ' נכח רק בסופו. איש מהם לא תיאר מעשי אלימות כמו אלה המתוארים בכתב האישום. המגע היחיד שתואר על ידי ח' הוא אחיזה של הנאשם בחולצתה של המתלוננת ודחיפתה לספה, אחיזה שהנאשם מאשר אותה וטוען כי נועדה להרגיע את המתלוננת ולגרום לה לשבת על הספה לצורך כך. לא הובאו ראיות לסתור טענה זו.

10. בתעודה הרפואית שנערכה בעניינה של המתלוננת שעות ספורות לאחר האירוע הממצא הרלבנטי היחיד הוא "סימן חבלה קל מתחת לעין ימין". ממצא זה אינו משתלב עם הטענה כי הנאשם נתן מכת אגרוף באפה של המתלוננת וגרם לה לדימום, והעדה אף לא טענה לפני הרופא שבדק אותה כי קיבלה מכת אגרוף באפה ודיממה כתוצאה מכך ולא טענה כי הנאשם חנק אותה. ממצא זה אף אינו משתלב עם עדותו של מ', לפיה זלג דם מפיה של המתלוננת, חבלה שאין לה כל זכר בתעודה הרפואית.

11. לא רק ההימנעות מהעדת המתלוננת ואשת הנאשם, בשל אי זימון כדין מעיבה על היכולת לקבוע עובדות, אלא עולה גם חסרון של ראיות נוספות. כפי שעלה מתוך הודעת הנאשם במשטרה, בחלקו הגדול של האירוע נכחה במקום גם שכנתה של המתלוננת, נ"ת (ת/1 שורות 7-8 ו-19). שכנה זו לא הוזמנה לחקירה וממילא לא הובאה לעדות, הגם שעדותה עשויה הייתה לתרום במידה רבה לבירור העובדתי בנוגע להתנהלות הנאשם כלפי אחותו.

בנוסף, כפי שעלה מתוך עדותו של ח', השוטרים שהגיעו למקום צילמו את דירת המתלוננת. עובדה זו עולה גם מתוך ת/9, זיכרון הדברים שכתב השוטר בשיר עזאם. אף על פי כן, התמונות שצולמו לא הוגשו כראיה במשפט, ומדובר בראייה מהותית שחסרונה ניכר, שכן מצב הדירה עשוי היה להוות אינדיקציה למה שאירע בה שעה קלה קודם לכן. בנסיבות אלה יש לקבל את תיאור השוטר לפיו המתלוננת ישבה ואמנם נראתה מפוחדת ורועדת, אך לא היו עליה סימני אלימות וגם בדירה לא ניכרו סימנים של אי סדר, עובדה הסותרת את טענתו של ח' בעניין זה.

12. אכן, עדות הנאשם עוררה תהיות לא מעטות. כך למשל, לא הוברר מה היו הנסיבות שהובילו את המתלוננת לסטור לעצמה ולצעוק, וכך גרסתו המשתנה בנוגע לנסיבות עזיבתו את בית המתלוננת. ואולם תהיות אלה, שברגיל יכולות היו לחזק עדות ישירה בעניין מעשי האלימות, לא יכולות לבסס לבדן ראיות בדבר ביצוע מעשים שכאלה, ולא ניתן לקבוע עובדות כי מעשי אלימות מצד הנאשם כלפי אחותו אמנם התרחשו.

13. גם העובדה שהנאשם ברח מהבית לאחר שנודע לו שמשטרה עומדת להגיע למקום אינה ראייה המובילה בהכרח למסקנה לפיה הנאשם הכה את המתלוננת. יש לזכור כי הנאשם שהה בבית המתלוננת תוך הפרת תנאי שחרור, ועובדה זו לבדה הייתה יכולה להסביר את בריחתו כששמע על הגעתה הצפויה של המשטרה. יתרה מכך, בין הצדדים נתגלעה מחלוקת האם הנאשם "ברח" מהמקום, או "עזב את המקום". על כך יכולים היו ללמד צילומי מצלמות מב"ט 2000 שאליהן מתייחס המזכר ת/6, דא עקא שהמאשימה הגישה דו"ח צפייה בסרטונים בלבד, ולא את הסרטונים עצמם. מקריאת דו"ח הצפייה לא ניתן להתרשם מאופן הילוכו של הנאשם.

14. משלא הובאו ראיות מספיקות לביצוע מעשי אלימות מצד הנאשם כלפי המתלוננת, יש לזכות אותו גם מעבירת האלימות.

15. אשר להפרת ההוראה החוקית, טענת הנאשם כי לא ידע שהרחקתו היא מהעיר העתיקה כולה וסבר בטעות כי מדובר בהרחקה מהרובע הנוצרי בלבד אינו יכולה לפטור אותו מאחריות להפרת הוראתו של בית המשפט. הנאשם נכח בדיון שבו ניתנה ההחלטה, וחזקה עליו ששמע את החלטתו של בית המשפט. הנאשם אף היה מיוצג בדיון שבו ניתנה ההחלטה, וחזקה על עורך דינו כי הסביר לו את ההחלטה, ועל כן לא ניתן לקבל את טענתו בדבר טעות

במצב הדברים.

העובדה שהטוען המשטרתי ביקש באותו הדיון להרחיק את הנאשם מהמתלונן בלבד, אין בה כדי לשנות את פני הדברים שכן הבקשה עצמה לא הייתה להרחקה רק מהרובע הנוצרי. יש לומר כי על פי עדותו של הנאשם עצמו, המרחק בין ביתו ברובע הנוצרי לבין בית המתלוננת שם שהה, הוא קצר מאד. בנסיבות אלה ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי הנאשם היה מודע לכך שהפר תנאי מתנאי השחרור שנקבעו על ידי בית המשפט.

16. לנוכח האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים שיוחסו לו בכתב האישום ומרשיעה אותו בעבירת הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977.

ניתנה היום, ה' כסלו תש"פ, 03 דצמבר 2019, במעמד הצדדים